Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Anker, Carsten Tank

Titel: BREV TIL: Cooke, Edward FRA: Anker, Carsten Tank (1814-05-09)

Citation: Anker, Carsten Tank: ”BREV TIL: Cooke, Edward FRA: Anker, Carsten Tank (1814-05-09)”, i *Christian Frederik og Carsten Anker's Brevveksling 1814 - samt Uddrag af deres Breve fra 1801-13 og fra 1815-17*, CHRISTIANIA, s. 475. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-002155169-000-shoot-L0021551690000108.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Christian Frederik og Carsten Anker's Brevveksling 1814 - samt Uddrag af deres Breve fra 1801-13 og fra 1815-17

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

2.

London the 9th of May 1814.

Mr. E. Cooke,

Under-Secretary of State.

I declare upon honor that since my arrival here in this •country, I have not had a simple line from any of my friends in Norway, nor any indirect communication from thence, though I have not the smallest doubt, but that they have written to me and that their letters must have been intercepted somewhere. I am thus totally ignorant of what has passed at home.

Supposing then that the Norwegians either from conviction or from other reasons, unknown to me, should be disposed to change their minds with regard to the aversion towards the Union with Sweden, which was so universal and decided at my departure, supposing, that H. R. H. Prince Christian Frederik should be forced or willing to leave Norway, of both which cases I have here been repeatedly told, but of which I beg leave to doubt, I am perfectly convinced that no step should have a more powerful effect upon the Norwegians than a generously and liberal usage.

They are patient, quiet, tractable, in short everything, that might reasonably be expected, when treated with kindness and confidence, but they are not only refractory and inflexible, when treated with hardship and duplicity - they are revengeful and unmanageable.

The system of starvation, intrigues and calumnies, which unwisely have been adopted and carried into effect by the Swedes, have only served to offend and to irritate.

If therefore the British Government sincerely wish the Happiness of the Norwegians as expressed in the 2nd Article of the treaty with Sweden and for that purpose will become a s. 476mediator between these two Nations, she must absolutely abstain from hostilities of every description and prevail on the Swedish Government to do the same and of course to make the blockade immediately cease.

30

If this preliminary step is not consented to, it can not be expected, that the Norwegians will place any reliance in the uttered wish of contributing to their happiness. A certain time may be fixed for the duration of the Negotiation, suppose we say'd two or three months, wich must be carried on in Norway, where the Commissaries may be truly informed of the real state and dispositions of the Nation at large. If at the expiration of that period matters are not accommodable, then in Gods namelet hostilities commence again. The Norwegians must then submit to their fate and the British Government may with truth be say'd to have acted the part of a mediator, which she hitherto has decidedly not done; on the contrary by laying an Embargo or by stopping all clearances for Norway, even before the Swedes had taken any hostile measures, Great Britain is become a principal and not an accessory party, which however the treaty naturally indicates.

This is my sincere advice, which I submit to mature consideration and which I do not hesitate to sign, though I rely on the sacred promise given me by Mr. Cooke on Saturday not to suffer me any ways to be committed for having confidentially offer'd my opinion.

It is my duty to dissuade the British Government from every violent measure during the negociation.

C. Anker.

London d. 9. Mai 1814.

[Til Hr. E. Cooke, Understatssekretær.

Jeg erklærer paa min Ære, at jeg siden min Ankomst her til Landet ikke har havt en eneste Linie fra nogen af mine Venner i Norge, heller ikke havt nogen middelbar Meddelelse derfra. Dog tvivler jeg aldeles ikke paa, at man har tilskrevet mig, og at Brevene maa være blevne opsnappede et eller andet Sted. s. 477Jeg er saaledes aldeles uvidende om, hvad der har tildraget sig hjemme.

Selv om jeg forudsætter, at Nordmændene enten af Overbevisning eller af andre, mig ukjendte Grunde skulde være tilbøielige til at forandre deres Mening med Hensyn til deres Modvillie overfor Foreningen med Sverige, der ved rnin Afreise var saa almindelig og bestemt; selv om jeg forudsætter, at H. K. H. Prins Christian Frederik skulde blive tvunget til eller være villig til at forlade Norge — hvilke to Tilfælde man her gjentagne Gange har foreholdt mig, men hvorom jeg tillader mig at tvivle — er jeg fuldstændig overbevist om, at intet vilde have en mægtigere Virkning paa Nordmændene end en aedelmodig og frisindet Behandling.

Nordmændene er et taalmodigt, roligt og omgjængeligt Folk, der, kort sagt, eier alle de Egenskaber, man fornuftigvis kan forlange, forudsat at det behandles med Velvillie og Tillid. Men behandles de med Haardhed og Tvetungethed, saa er de ikke alene halstarrige og ubøielige, men ogsaa hevngjerrige og uregjerlige.

Det System af Udhunngring, Rænker og Bagvaskelser, som Svenskerne saa uklogt har vedtaget og gjennemført, bar kun tjent til at fornærme og opirre.

Dersom derfor den britiske Regjering nærer et oprigtigt Ønske om Nordmændenes Lykke, saaledes som det er udtalt i den 2. Artikel i Traktaten med Sverige, og altsaa vil optræde som en Mægler mellem disse to Nationer da maa den fuldstændig afholde sig fra Fiendtligheder af enhver Art samt opfordre den svenske Regjering til det samme og selvfølgelig lade Blokaden straks ophøre.

Gaar man ikke ind paa dette forberedende Skridt, kan man ikke vente, at Nordmændene vil have nogensomhelst Tillid til de faldne Ytringer om, at man ønsker at bidrage til deres Lykke. Et vist Tidsrum, lad os sige 2 à 3 Maaneder, bør fastsættes for Varigheden af de Underhandlinger, der bør finde Sted i Norge, hvor Kommissærerne kan erholde en paalidelig Besked om den sande Tilstand og om Nationens Stemning i det hele. Dersom Tingene efter Udløbet af dette Tidsrum ikke har ladet s. 478sig ordne, saa lad i Guds Navn Fiendtlighederne begynde igjen! Nordmændene maa da finde sig i deres Skjæbne, og om den britiske Regjering kan man da med Sandhed sige, at den har spillet en Mæglers Rolle, hvilket den hidtil sandelig ikke har gjort. Tvertimod, ved at lægge Beslag paa norske Skibe og ved at stoppe deres Klarering til Norge, endog førend Svenskerne havde taget noget fiendtligt jkridt, er Storbritannien bleven en Hovedfaktor i Sagen og ikke, som Traktaten naturlig medfører, en Faktor af anden Rang.

Dette er mit oprigtige Raad, som jeg undergiver en moden Overveielse, og som jeg ikke betænker mig paa at underskrive, nagtet jeg stoler paa det hellige Løfte, Hr. Cooke gav mig i Lørdags: at jeg ikke paa nogen Maade skulde blive blotstillet, fordi jeg har ytret min Mening i Fortrolighed.

Det er min Pligt at fraraade den britiske Regjering ethvert voldsomt Skridt, saalænge Underliandlingerne varer.]

Man skulde tro, at alle de Samtaler, C A. havde med Datidens fremstaaende Mænd i London, snart sagt af alle Nationer, og1 at de lange Depecher, han uophørlig skrev til „sin elskede Prins", maatte lægge rundelig Beslag paa hans Dag. Alligevel fik han Tid til at skrive og diktere en Mængde andre Breve, hvis Indhold dog ikke har den Interesse, at de beliøver her at gjengives hverken helt eller delvis. En Angivelse af de væsentligste af de Breve, han foruden Depecherne skrev i en enkelt Maaned, skal dog fremsættes, blot for at give en Ide om hans mangesidige Virksomhed.